

Lande, var det med velberaad Hu. Der havde fundet en Kommissionsbehandling. Sted angaaende dette Forhold, og Frugten af denne Behandling og Rigsdagens efterfølgende Behandling var Loven af 1. April 1914 om faste Gesandtskaber m. m. Den Tankegang, som ledede Regeringen og Rigsdagen, var, at Spørgsmaalet om, hvor Danmark skal have fast diplomatisk Repræsentation, og hvorledes denne skal være, er Spørgsmaal af overordentlig stor Interesse for Lovgivningsmagten, og naar Lovgivningsmagten en Gang har faaet det i Hænde, bør den ikke give det fra sig igen. Den højtærede Udenrigsminister har motiveret Lovforslaget med, at man maa vente, at Trangen til faste Gesandtskaber i Udlandet i Fremtiden vil undergaa jævnlig og pludselige Forandringer. Jeg formoder, at den højtærede Minister i saa Henseende tænker paa de store Ændringer, der vil blive nødvendige, naar den nye Verdensordning indtræder efter Fredsslutningen, idet det jo kan antages, at nu bestaaende Stater delvis vil forsvinde og nye opstaa, og det Spørgsmaal kommer da frem, hvorledes Danmark under disse højt forandrede Forhold skal indrette sin diplomatiske Repræsentation. Men dette er et Forhold, som jeg ikke kan gaa med til at unddrage den samlede Lovgivningsmagts omhyggelige Overvejelse. Det er ogsaa Spørgsmaal, der altid har vist sig at interessere Lovgivningsmagten. Den Gang vi havde Lovforslagene fremme om Ændringer i Loven af 1908, særlig med Hensyn til vor Repræsentation paa Balkanhalvøen og i Østerrig-Ungarn, viste det sig — jeg deltog selv i disse Forhandlinger —, at det var Spørgsmaal, der i meget høj Grad interesserede Rigsdagen, som ogsaa naturligt er, og ikke mindre Interesse vil det sikkert have for Lovgivningsmagten, hvorledes de nye Forhold, der vil komme, skal afspejle sig i Danmarks diplomatiske Repræsentation. Det er jo ogsaa et Spørgsmaal af ikke ringe finansiell Interesse. Jeg er ganske enig med den højtærede Udenrigsminister i, at Forandringer vil der komme, og det maaske endog ret store og indgribende, men jeg maa mene, at det ene rette vil være at vente med disse Forandringer, indtil vi ser, hvorledes den nye Ordning af Forholdene bliver, og at da

det hele Spørgsmaal om vor diplomatiske og konsulære Repræsentation maa tages op til ny Behandling af Lovgivningsmagten. I den Mellemtid, der gaar, vil der vel kunne blive Spørgsmaal om Ændringer, og disse Ændringer vil kunne komme gennem særlige Love. For øvrigt har vi haft et enkelt Tilfælde, nemlig ved Oprettelsen af en ny Repræsentation i Finland, hvor det skete paa Finansloven, fordi Forholdene var saa vanskelige, at det ansaas for mest hensigtsmæssigt ikke at tage en udførlig Forhandling derom paa Grundlag af et fremlagt Lovforslag. Det kunde man tænke sig at aabne Udvej til ogsaa i Fremtiden. Men jeg ser ikke, hvorfor det ikke som Regel skulde være muligt at afgøre det ved særlige Love, som jo, hvor der ikke er principielle Betænkeligheder i Vejen derfor, vil kunne antages at faa en ret hurtig og let Gang gennem Tinget. Men jeg gentager: den endelige Ordning af vore diplomatiske og konsulære Forhold bør ikke unddrages Lovgivningsmagten. Vi bør ikke stryge af den bestaaende Lov om Danmarks diplomatiske og konsulære Repræsentation Listen over Gesandtskaber og heller ikke de nærmere Regler med Hensyn til udsendte Generalkonsuler, Konsuler og Vicekonsuler, saaledes som det tilstræbes gennem dette Lovforslags § 5. Jeg tror ligeledes, at ind under Forhandlingen om den nye Ordning maa gaa en Ordning med Hensyn til Legationssekretærene. I den bestaaende Lov er det fastsat, at der skal være 7 Legationssekretærer, af hvilke den ene stadig skal gøre Tjeneste i Udenrigsministeriet og de 6 være ude. Jeg tror, at ogsaa med Hensyn til dette Forhold vil det være rigtigt at have en Lovregel, som jeg indrømmer, det kan blive nødvendigt at fravige ved Bestemmelser paa Finansloven i den usikre Mellemtid, vi gaar i Møde, men som dog bør gives, saaledes som det skete i 1908. Der kan være saa meget mere, der taler for at opsætte denne Lovordning af Forholdet, til vi ser, hvorledes Forholdene former sig, som der jo ogsaa er en Række andre Forhold, der da ganske naturligt vil frembyde sig til Lovgivningsmagtens Afgørelse. Der er et stort Forhold, som vi da maa tage under nøje og alvorlig Overvejelse, nemlig det Krav, som rejses